

Βιογραφία του γέροντος Τύχωνα

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Συναξαριακές Μορφές](#)

Φωτό:parratiritis.blogspot.gr

Ο Παπα - Τυχών γεννήθηκε στη Ρωσία, στη Νόβια Μιχαλόσκα το 1884. Οι γονείς του, ο Παύλος και η Ελένη, ήταν ευλαβείς άνθρωποι, και επόμενο ήταν και ο καρπός τους, ο Τιμόθεος κατά κόσμον, να έχει κληρονομική την ευλάβεια και την αγάπη προς τον Θεό και να θέλη να αφιερωθή στον Θεό από μικρό παιδί.

Έβλεπαν οι γονείς τον μεγάλο θείο ζήλο του παιδιού τους, αλλά δίσταζαν να του δώσουν την ευχή τους να πάη σε Μοναστήρι, επειδή το έβλεπαν εύσωμο και με ζωηρή φύση. Ήθελαν να ωρίμαση και στην σκέψη και μετά να αποφασίση μόνος του ο Τιμόθεος. Του έδωσαν όμως ευλογία να επισκέπτεται τις Μονές το διάστημα των τριών ετών, από δέκα επτά μέχρι είκοσι χρονών. Τότε έκανε τα μεγάλα και ατέλειωτα προσκυνήματα στα Μοναστήρια της Ρωσίας και πέρασε περίπου από διακόσιες Μονές. Στα Μοναστήρια πού πήγαινε, παρόλο πού ήταν κατάκοπος και εξαντλημένος από την οδοιπορία του, απέφευγε με τρόπο την φιλοξενία, για να

ασκείται ο ίδιος και να μην επιβαρύνει τους άλλους.

Σε μια επαρχία όμως είχε ταλαιπωρηθεί πολύ, γιατί οι κάτοικοι εκεί έτρωγαν ψωμί από βρίζα (σίκαλη). Επειδή δε ο Τιμόθεος δεν έτρωγε τίποτε άλλο εκτός από ψωμί, και το ψωμί της σίκαλης έχει συνήθως μια άσχημη μυρωδιά και είναι σαν λάσπη, δεν μπορούσε να το φάει. Γι' αυτό είχε εξαντληθεί ο νέος. Πηγαίνει λοιπόν στον φούρναρη, από τον οποίο είχε ζητήσει και άλλη φορά, να τον ξαναπαρακαλέσει για λίγο άσπρο ψωμί, επειδή νόμιζε ότι θα έχει για τον εαυτό του καλό ψωμί. Εκείνος όμως, μόλις είδε τον Τιμόθεο από μακριά ακόμη, του είπε να φύγει.

Λυπημένος και εξαντλημένος όπως ήταν ο νέος, έπιασε μια άκρη και με όλη την παιδική του απλότητα έκανε προσευχή στην Παναγία: «Παναγία μου, θέλω να με βοηθήσεις, γιατί θα πεθάνω στο δρόμο, πριν να γίνω Καλόγηρος, δεν μπορώ να το φάω αυτό το ψωμί». Δεν πρόλαβε να τελειώσει την προσευχή του, και ξαφνικά του παρουσιάζεται μια Κόρη με λαμπερό πρόσωπο, του δίνει μια φραντζόλα άσπρο ψωμί και αμέσως εξαφανίζεται! Εκείνη την στιγμή τόχασε ο Τιμόθεος. Δεν μπορούσε να το εξηγήσει αυτό το γεγονός! Του περνούσαν διάφοροι λογισμοί. Ένας λογισμός ήταν μήπως τον ακούσε η κόρη του φούρναρη και τον λυπήθηκε και είπε στον πατέρα της να του δώσει λίγο καλό ψωμί. Σηκώνεται πάλι ο νέος και πηγαίνει να τον ευχαρίστηση. Άλλα ο φούρναρης νόμιζε πως τον κορόιδευε ο Τιμόθεος, και τον έβρισε θυμωμένος.

– Άντε, φύγε από εδώ! ούτε γυναίκα έχω ούτε κόρη. Αφού έφαγε μετά από το ευλογημένο εκείνο ψωμί ο Τιμόθεος και δυνάμωσε και πνευματικά, συνέχισε το προσκύνημα του και στα επίλοιπα Μοναστήρια, άλλ' όμως το ανεξήγητο εκείνο γεγονός συνέχισα τριγύριζε στο νου του. Πέρασε αρκετό διάστημα με την απορία αυτή, αλλά αργότερα, όταν του έδωσε ένας Μοναχός ένα βιβλίο με τις θαυματουργικές εικόνες της Παναγίας της Ρωσίας, και είδε την Παναγία του Κρεμλίνου, σκίρτησε η καρδιά του από ευλάβεια, τα μάτια του πλημμύρισαν από δάκρυα ευγνωμοσύνης, και είπε: «Αυτή η Παναγία μου έδωσε το άσπρο ψωμί!» Από τότε πια την Παναγία την ένιωθε πιο κοντά, όπως το παιδί την μάνα του.

Μετά, λοιπόν, από τα Μοναστήρια της Πατρίδος του, έκανε προσκύνημα στο Θεοβάδιστον Όρος του Σινά, όπου παρέμεινε δύο μήνες, και από εκεί στους Αγίους Τόπους, όπου και ασκήτεψε ένα χρονικό διάστημα, πέρα από τον Ιορδάνη ποταμό. Ενώ τον βοηθούσε ο Άγιος Τόπος, ησυχία όμως δεν έβρισκε από το ανήσυχο κοσμικό πνεύμα της εποχής μας, πού κατέστρεψε, δυστυχώς, με τον δήθεν πολιτισμό της και τα άγια ακόμη ερημικά μέρη, πού γαληνεύουν και αγιάζουν τις ψυχές. Γι' αυτό αναγκάστηκε να φύγει για το Άγιον Όρος.

Φωτό:parratiritis.blogspot.gr

Ο πειρασμός όμως, βλέποντας με την πολυχρόνιο πείρα του ότι ο ευλαβής αυτός νέος πολύ θα προχώρηση στην πνευματική ζωή και πολλές ψυχές θα βοηθήση για να σωθούν, βάλθηκε να τον αχρηστέψη. Ενώ είχε επιστρέψει από την έρημο του Ιορδανού στην Ιερουσαλήμ, για να ετοιμασθή και να προσκύνηση για τελευταία φορά τον Πανάγιο Τάφο και να αποχαιρετήση και τους γνωστούς του, χρησιμοποίησε ο πονηρός για όργανά του δύο αθεόφοβες γυναίκες, πατριώτισσες του, οι όποιες τον κάλεσαν στο σπίτι, όπου έμειναν, για να του δώσουν δήθεν ονόματα να μνημόνευση στο Άγιον Όρος. Ο απονήρευτος Τιμόθεος, πού είχε όλο καλούς λογισμούς, το πίστεψε και πήγε. Άλλα, όταν τον έκλεισαν μέσα στο σπίτι και όρμησαν επάνω του με ανήθικες διαθέσεις, ταχασε! Κοκκίνησε και δίνει μια σπρωξιά σ' αυτές και άλλη μια στην πόρτα και ξέφυγε από τα νύχια των γερακιών, σαν νέος Ιωσήφ, και φυλάχτηκε αγνός.

Ήρθε μετά, όπως ήταν αγνό λουλούδι, και φυτεύτηκε στο Περιβόλι της Παναγίας και πρόκοψε και ευωδίασε με τις αρετές του, όπως θα ιδούμε πιο κάτω.

Ή πρώτη του μετάνοια ήταν το Κελλί του Μπουραζέρι, όπου και παρέμεινε πέντε χρόνια. Επειδή σ' αυτό δεν εύρισκε ησυχία από τους πολλούς προσκυνητάς, Ρώσους, πήρε ευλογία και πήγε στα Καρούλια και εκεί ασκήτεψε δεκαπέντε χρόνια. Όλο το διάστημα στα Καρούλια περνούσε με σκληρούς αγώνες. Το εργόχειρο του ήταν οι μεγάλες και οι μικρές μετάνοιες μαζί με την ευχή και την μελέτη. Δανειζόταν βιβλία από τις Μονές, απ' όπου έπαιρνε και ευλογία, παξιμάδι, από τα περισσεύματα των κλασμάτων, για την οποία έκανε κομποσχοίνι. Έτσι φιλότιμα αγωνιζόταν, για να γίνη και εσωτερικά Άγγελος και όχι μόνο εξωτερικά με το Αγγελικό Σχήμα.

Μετά από τα Καρούλια ήρθε στην άκρη της Καψάλας (πάνω από την Καλιάγρα), σ' ένα Κελλί Σταυρονικητιανό, και γηροκόμησε έναν Γέροντα. Αφού πέθανε το Γεροντάκι, και πήρε την ευχή του, έμεινε μόνος του στην Καλύβη. Από τότε όχι μόνο δεν αμέλησε τους πνευματικούς του αγώνες, αλλά τους αύξησε, και επόμενο ήταν να δεχθή πλούσια την Χάρη του Θεού, αφού αγωνιζόταν φιλότιμα και με πολλή ταπείνωση.

Ή Θεία Χάρις πια τον φανέρωνε στους ανθρώπους, κι έτρεχαν πολλοί πονεμένοι άνθρωποι, για να τον συμβουλευθούν και να παρηγορηθούν από την πολλή του αγάπη. Άλλοι τον παρακαλούσαν να ιερωθή, για να βοηθάη πιο θετικά με το Μυστήριο της θείας Εξομολογήσεως, αφού θα έδινε και την άφεση των αμαρτιών. Αυτή την ανάγκη, να βοηθηθούν οι άλλοι, την διεπίστωσε και ο ίδιος και δέχτηκε να χειροτονηθή.

Στο Κελλί του όμως Ναός δεν υπήρχε, ενώ ήταν πια απαραίτητος, ούτε και χρήματα είχε, αλλά είχε μεγάλη πίστη στον Θεό. Έκανε λοιπόν προσευχή και ξεκίνησε για τις Καρυές με την εμπιστοσύνη στον Θεό ότι θα του οικονομούσε τα χρήματα, πού θα χρειαζόταν για τον Ναό. Πριν φθάση ακόμη στις Καρυές, τον είδε από μακριά τον Παπα - Τύχωνα ο Δίκαιος του Προφήτη Ηλία (Ρωσικού) και τον φώναξε. Όταν πλησίασε κοντά, του είπε:

- Κάποιος καλός Χριστιανός από την Αμερική μου έστειλε μερικά δολάρια, να τα δώσω σ' εκείνον πού δεν έχει Ναό, για να κτίση. Εσύ δεν έχεις Ναό πάρ' τα και φτιάξε.

Δάκρυσε ο Γέροντας από συγκίνηση και ευγνωμοσύνη στον Θεό, ευχαρίστησε και τον Δίκαιο και είπε το «Θεός συγχωρέσοι» για τον άνθρωπο του Θεού πού του έστειλε την ευλογία. Ο Καλός Θεός, σαν καρδιογνώστης, είχε φροντίσει για τον Ναό του, πριν ακόμη Τον παρακάλεση ο Γέροντας, για να του έχη έτοιμα τα χρήματα, την ώρα πού θα Του τα ζητούσε. Επόμενο ήταν να τον ακούση ο Θεός, αφού ο Γέροντας από μικρό παιδί άκουγε και τηρούσε τις θείες εντολές του Θεού και δεχόταν ουράνιες ευλογίες.

Στην συνέχεια βρίσκει δύο Μοναχούς τεχνίτες, για να λένε και την ευχή την ώρα πού θα εργάζωνται. Όταν, λοιπόν, τελείωσε ο Ναός, τον αφιέρωσε στον Τίμιο Σταυρό, γιατί τον είχε σε ευλάβεια, αλλά και για να αποφεύγη τα Πανηγύρια με τον φυσιολογικό αυτόν τρόπο, επειδή της Υψώσεως του Τιμίου Σταυρού νηστεύουν, και η ημέρα είναι πένθιμη. Ο Γέροντας δεν αναπαυόταν στα Πανηγύρια, γιατί δημιουργούν ανησυχία και περισπασμό, ενώ αυτός πανηγύριζε κάθε μέρα πνευματικά με το ήσυχο Σταυροαναστάσιμο τυπικό του, με την πολλή του άσκηση και με την καθόλου σχεδόν ανθρώπινη παρηγοριά μέσα στο λάκκο της Καλιάγρας, όπου έβλεπε ουρανό και ζούσε παραδεισένιες χαρές μαζί με τους Αγγέλους και τους Αγίους. Όταν τον ρωτούσε κανείς «μόνος σου μένεις εδώ στην ερημιά», απαντούσε ο Γέροντας:

- Όχι, εγώ μένω μαζί με τους Αγγέλους και Αρχαγγέλους, με τους Αγίους Πάντες, με την Παναγία και με τον Χριστό.

Πράγματι την ένιωθε την παρουσία των Αγίων και την βοήθεια του φύλακα Αγγέλου του. Μια μέρα πού τον είχα επισκεφθη, ενώ ανέβαινε τα σκαλάκια, έπεσε ανάποδα και σφηνώθηκε στην πόρτα, γιατί φορούσε πολλά καπιά, και δυσκολεύτηκα να τον σηκώσω. Όταν τον ρώτησα μετά «τι θα έκανες, Γέροντα, μόνος σου, εάν δεν ήμουν εδώ», με κοίταξε παράξενα και μου απήντησε με βεβαιότητα:

- Ό φύλακας μου Άγγελος θα με σήκωνε.

Ενώ βρισκόταν σε έρημο τόπο, μόνος του, και το Κελλί του δεν είχε σχεδόν τίποτα, για να έχη όμως τον Χριστό μέσα του, δεν του χρειαζόταν τίποτα, γιατί όπου Χριστός εκεί Παράδεισος, και για τον Παπα - Τύχωνα το Περιβόλι της Παναγίας ήταν επίγειος Παράδεισος.

Είχε χρόνια αρκετά να βγη στον κόσμο, αλλά χωρίς να το θέλη, τον ανάγκασαν κάποτε, πού είχε γίνει πυρκαϊά στην Καψάλα, μαζί με άλλους Πατέρες να πάη κι αυτός ως μάρτυρας στην Θεσσαλονίκη. "Όταν επέστρεψε στο Άγιον Όρος ο Γέροντας, τον ρωτούσαν οι Πατέρες:

- Πώς είδες την πόλη και τον κόσμο μετά από τόσα χρόνια πού είχες να ιδής τον κόσμο;

Ο Γέροντας απήντησε:

- Εγώ δεν είδα πολιτεία με ανθρώπους, αλλά δάσος με καστανιές.

Έφθασε σ' αυτή την πνευματική αγία κατάσταση ο Γέροντας, γιατί αγάπησε πολύ τον Χριστό, την ταπείνωση και την φτώχεια. Μέσα στο κελλί του Γέροντα δεν έβλεπες ούτε ένα πράγμα της προκοπής, πού να εξυπηρετή άνθρωπο. Από αυτά πού είχε μέσα στο κελλί του έβρισκε κανείς όσα ήθελε πεταγμένα άπ' έξω, στο λάκκο. Άλλα για τους πνευματικούς ανθρώπους, ό,τι παλιό και εάν είχε ο Παπα - Τυχών, είχε μεγάλη αξία, γιατί ήταν αγιασμένο. Ακόμη και τα κουρέλια του τα έβλεπαν με ευλάβεια και τα έπαιρναν για ευλογία. Ο,τι επίσης παλιό φορούσε ή ασουλούπωτο, δεν φαινόταν άσχημο, γιατί ομόρφαινε και αυτό από την εσωτερική ομορφιά της ψυχής του. Για σκουφιά έραβε μόνος του με την σακοράφα κομμάτια ράσου, σαν σακούλες, και τα φορούσε, αλλά σκορπούσαν περισσότερη χάρη από τις πολύτιμες μίτρες τις δεσποτικές (όταν, φυσικά, δεν υπάρχει στην καρδιά του Μητροπολίτου «ο Πολύτιμος Μαργαρίτης»).

Κάποτε τον φωτογράφησε ένας επισκέπτης, όπως ήταν με την σακούλα για σκουφί και με μια πιτζάμα πού του είχε ρίξει στις πλάτες του, γιατί είδε τον Γέροντα να κρυώνει. Και τώρα, όσοι βλέπουν στην φωτογραφία τον Παπα - Τύχωνα, νομίζουν ότι φορούσε δεσποτικό μανδύα, ενώ ήταν μια παλιά παρδαλή πιτζάμα.

Πολύ αναπαυόταν στα φτωχά και ταπεινά πράγματα και πολύ αγαπούσε την άκτημοσύνη, η οποία και τον ελευθέρωσε και του έδωσε τα πνευματικά φτερά, και

έτσι με φτερουγισμένη ψυχή αγωνιζόταν πολύ, χωρίς να αισθάνεται τον σωματικό κόπο, όπως το παιδάκι δεν νιώθει κούραση, όταν κάνει τα θελήματα του πατέρα του, αλλά νιώθει την αγάπη και την στοργή με τα χάρδια. Φυσικά, αυτά δεν συγκρίνονται με τα θεϊκά χάρδια της Χάριτος ούτε κατά διάνοια.

Όπως ανέφερα, το εργόχειρο του ήταν οι πνευματικοί αγώνες: νηστεία, αγρυπνία, ευχή, μετάνοιες κ.α. όχι μόνο για τον εαυτό του, αλλά και για όλες τις ψυχές του κόσμου (ζωντανούς και πεθαμένους). Όταν πια είχε γεράσει και δεν μπορούσε να σηκωθεί, όταν έπεφτε κάτω με τις στρωτές μετάνοιες, έδεσε ένα χονδρό σχοινί ψηλά και τραβιόταν για να σηκωθεί. Έτσι, πάλι έκανε μετάνοιες και προσκυνούσε τον Θεό με ευλάβεια. Αυτό το τυπικό τηρούσε μέχρι πού έπεσε πια στο κρεβάτι, όπου ξεκουράστηκε για είκοσι μέρες, και μετά έφυγε για την αληθινή αιώνια ζωή, όπου και ξεκουράζεται πια αιώνια κοντά στον Χριστό.

Το ίδιο επίσης τυπικό της ξηροφαγίας, πού είχε από νέος, τηρούσε και στην συνέχεια μέχρι τα γεράματα του. Την μαγειρική την θεωρούσε και για σπατάλη χρόνου, εκτός πού δεν ταιριάζουν στην Καλογερική τα καλομαγειρευμένα φαγητά. Φυσικά, μετά από τόση άσκηση και τέτοια πνευματική κατάσταση δεν του έκανε καμιά αίσθηση η καλή τροφή, Αφού κατοικούσε μέσα του ο Χριστός, πού τον γλύκαινε και τον έτρεφε παραδεισένια.

Στις συζητήσεις του πάντα ανέφερε για τον γλυκό Παράδεισο, και από τα μάτια του κυλούσαν τα γλυκά δάκρυα, και δεν του έκανε καρδιά να ασχολήται με μάταια πράγματα, όταν τον ρωτούσαν κοσμικοί άνθρωποι.

Τα ελάχιστα πράγματα πού του χρειάζονταν, για να συντηρηθεί, τα οικονομούσε από το λίγο εργόχειρο πού έκανε· αγιογραφούσε έναν Επιτάφιο κάθε χρόνο και τον έδινε πεντακόσιες ή εξακόσιες δραχμές και μ' αυτά τα χρήματα περνούσε ολόκληρη την χρονιά του.

Όπως ανέφερα, ήταν πολύ λιτοδίαιτος και ολιγαρκής, αφού ένα Άποστολιάτικο σύκο το έκοβε στα δύο και το έτρωγε δύο φορές. Μου έλεγε: «Πά-πά-πά, παιδί μου! αυτό είναι πολύ μεγάλο!» – ενώ εγώ, για να χορτάσω, έπρεπε να φάω ένα κιλό.

Κάθε Χριστούγεννα ο Γέροντας θα οικονομούσε μια ρέγκα, για να πέραση όλες τις χαρμόσυνες ημέρες του Δωδεκαημέρου με κατάλυση ιχθύος. Την δε ραχοκοκαλιά της ρέγκας δεν την πετούσε, αλλά την κρεμούσε με μια κλωστή και, όποτε ήταν καμιά Δεσποτική ή Θεομητορική εορτή και είχε κατάλυση ιχθύος, έβραζε λίγο νερό σ' ένα κονσερβοκούτι, βουτούσε την ραχοκοκαλιά δυο -τρεις φορές στο νερό, για να πάρη λίγη μυρωδιά, και μετά έριχνε λίγο ρύζι. Έτσι έκανε κατάλυση και κατηγορούσε και τον εαυτό του ότι τρώει και ψαρόσουπες στην έρημο! Την ραχοκοκαλιά αυτή την κρεμούσε πάλι στο καρφί και για άλλη κατάλυση, μέχρι πού άσπριζε πια και τότε την πετούσε.

“Όταν έβλεπε τους ανθρώπους να του συμπεριφέρονται με ευλάβεια, αυτό τον στενοχωρούσε και τους έλεγε:

- Εγώ δεν είμαι ασκητής, αλλά ψεύτης ασκητής.

Μόνο στα τελευταία του πια δέχθηκε λίγη περιποίηση από τους ανθρώπους πού τον αγαπούσαν ιδιαίτερα, για να μη τους λύπηση.

“Όταν του έδινε κανείς ευλογία από τρόφιμα, την κρατούσε και μετά την έστελνε σε Γεροντάκια στην Καψάλα. Εάν του έστελναν χρήματα, τα έδινε σ’ έναν ευλαβή μπακάλη, για να αγοράζει ψωμιά και να τα μοιράζει στους φτωχούς.

Κάποτε του είχε στείλει κάποιος από την Αμερική μια επιταγή. Την ώρα όμως πού την έπαιρνε ο Γέροντας από το Ταχυδρομείο, τον είδε ένας κοσμικός και νικήθηκε από τον πειρασμό της φιλαργυρίας. Πήγε λοιπόν την νύχτα στο Κελλί του Γέροντα, για να τον ληστέψει, με τον λογισμό ότι θα εύρισκε και άλλα χρήματα, χωρίς να ξέρη ότι και εκείνα πού είχε πάρει ο Γέροντας τα είχε δώσει την ίδια ώρα στον κυρ - Θόδωρο, για να πάρη ψωμιά για τους φτωχούς. Αφού τον βασάνισε αρκετά τον Γέροντα - τον έσφιγγε με ένα σχοινί στον λαιμό του - διεπίστωσε ότι πράγματι δεν είχε χρήματα και ξεκίνησε να φυγή. Ό Παπα - Τυχών του είπε:

- Θεός συγχωρέσαι, παιδί μου. Ό κακοποιός αυτός άνθρωπος πήγε και σε άλλον Γέροντα με τον ίδιο σκοπό, αλλά εκεί τον έπιασε ή Αστυνομία, και ομολόγησε μόνος του ότι είχε πάει και στον Παπα - Τύχωνα. Ό Αστυνόμος έστειλε χωροφύλακα και ζήτησε τον Γέροντα για ανάκριση, επειδή θα γινόταν η δίκη του κλέφτη. Ό Γέροντας στενοχωρέθηκε γι’ αυτό και έλεγε στον χωροφύλακα:

- Παιδί μου, εγώ τον συγχώρεσα με όλη την καρδιά μου τον κλέφτη.

Εκείνος όμως δεν έδινε καθόλου σημασία στα λόγια του Γέροντα, γιατί εκτελούσε ανώτερη διαταγή, και τον τραβούσε και του έλεγε: - Άντε, γρήγορα, Γέροντα! εδώ δεν έχει συγχώρεση και «ευλόγησαν».

Τελικά τον λυπήθηκε ο Διοικητής και τον άφησε από την Ιερισσό να γυρίση στο Κελλί του, επειδή έκλαιγε σαν μωρό παιδί, γιατί νόμιζε ότι θα γίνη και αυτός αιτία να τιμωρηθή ο κλέφτης.

Όταν το θυμόταν αυτό το περιστατικό, δεν μπορούσε να το χωρέση στο μυαλό του και μου έλεγε:

- Πά-πά-πά, παιδί μου! αυτοί οι κοσμικοί άλλο τυπικό έχουν” δεν έχουν το «ευλόγησον», «Θεός συγχωρέσαι» - ενώ ο Γέροντας την λέξη «ευλόγησον» την χρησιμοποιούσε πάντα και με τις πολλές καλογερικές έννοιες, όπως το «ευλογείτε» ή «ευλόγησον», όταν ζητούσε ταπεινά την ευλογία του άλλου, και μετά θα έδινε και αυτός την ευλογία του με την ευχή «Ό Κύριος να σε ευλόγηση». Μετά από τον συνηθισμένο χαιρετισμό οδηγούσε τους επισκέπτες στο Ναό και έψαλλαν μαζί το Σώσον, Κύριε, τον λαόν σου και το Άξιον εστί και, εάν ήταν καλός καιρός, έβγαιναν έξω, κάτω από την ελιά, και καθόταν μαζί τους πέντε λεπτά, μετά σηκωνόταν με χαρά και έλεγε:

- Εγώ τώρα κεράσματα.

Έβγαζε νερό από την στέρνα και γέμιζε ένα κύπελλο για τον επισκέπτη, έβαζε και

στο δικό του τενεκάκι (κονσερβοκούτι, πού το χρησιμοποιούσε και για μπρίκι) και έψαχνε μετά να βρή κανένα λουκούμι, άλλοτε κατάξηρο και άλλοτε μυρμηγκοφαγωμένο, το οποίο, επειδή ήταν ευλογία του Παπα – Τύχωνα, δεν προξενούσε αηδία. Αφού τα ετοιμάζε, έκανε τον Σταυρό του ο Γέροντας, έπαιρνε το νερό και έλεγε: «Πρώτα εγώ' ευλογείτε!» και περίμενε να του πή ο επισκέπτης την ευχή «Ό Κύριος να σε ευλόγηση», αλλιώς δεν έπινε νερό. Μετά θα έδινε και αυτός την ευχή του. Την ευχή από τους άλλους την αισθανόταν ως ανάγκη, όχι μόνο από τους Ιερωμένους ή Μοναχούς αλλά ακόμη και από τους λαϊκούς, μικρούς και μεγάλους στην ηλικία.

Μετά από το κέρασμα περίμενε να ιδή εάν έχουν κανένα θέμα. Όταν έβλεπε ότι είναι αργόσχολος άνθρωπος και ήρθε μόνο για να πέραση την ώρα του, τότε του έλεγε:

– Παιδί μου, στην κόλαση θα πάνε και οι τεμπέληδες, όχι μόνο οι αμαρτωλοί.

Εάν παρέμενε και δεν έφευγε, τον άφηνε ο Γέροντας και έμπαινε στο Ναό και προσευχόταν, και έτσι ο επισκέπτης αναγκαζόταν να φυγή. Όταν πάλι ήθελε να εκμεταλλευθή κανείς την απλότητα του Γέροντα, για να εξυπηρέτηση τον άλφα ή βήτα σκοπό του, το καταλάβαινε με την θεία του φώτιση και του έλεγε:

-Παιδί μου, εγώ Ελληνικά δεν ξέρω' πήγαινε σε κανέναν Έλληνα, για να συνεννοηθείς καλά.

Φυσικά, δεν λυπόταν ποτέ τον κόπο ούτε τον χρόνο, όταν έβλεπε πνευματικά ενδιαφέροντα στους ανθρώπους. Ενώ με το στόμα συμβούλευε, με την καρδιά και τον νου προσευχόταν. Ή προσευχή του ήταν πια αυτοενέργητη, καρδιακή. Οι άνθρωποι, πού τον πλησίαζαν, το αισθάνονταν αυτό, γιατί έφευγαν πολύ δυναμωμένοι. Και ο Γέροντας τους ευλογούσε μέχρι να κρυφτούν πια.

Κάποτε τον είχε επισκεφθή ο Πατήρ Άγαθάγγελος ο Ίβηρίτης, ως Διάκος. Όταν έφευγε, ήταν σκοτάδι, δεν είχε φωτίσει ακόμη. Ο Παπα – Τυχών προείδε τον κίνδυνο, πού θα διέτρεχε ο Διάκος, και ανέβηκε αυτή την φορά στο τοιχάκι της μάνδρας και ευλογούσε συνέχεια. Όταν έφθασε ο Διάκος στη ράχη και είδε τον Γέροντα να εύλογη ακόμη, τον λυπήθηκε και του φώναξε να μη κουράζεται, να μπή στο κελλί του. Αυτός όμως ατάραχος με υψωμένα τα χέρια, σαν τον Μωυσή, προσευχόταν και ευλογούσε. Ενώ λοιπόν βάδιζε ξένοιαστος ο Διάκος, ξαφνικά, πέφτει πάνω σε καρτέρι κυνηγών, πού περίμεναν αγριόχοιρους. Ένας κυνηγός τράβηξε να ρίξη, αλλά οι ευχές του Γέροντα έσωσαν τον Διάκο από τον θάνατο και τον κυνηγό από την φυλακή. Γι' αυτό μου έλεγε πάντα ο Γέροντας:

-Παιδί μου, να μην έρχεσαι ποτέ την νύχτα, γιατί την νύχτα τα θηρία περπατούν, και οι κυνηγοί τα περιμένουν κρυμμένοι...

Ακόμη και για την Θεία Λειτουργία έλεγε στον Μοναχό, πού θα τον βοηθούσε και θα έκανε τον ψάλτη, να έρχεται το πρωί με το φώτισμα. Την ώρα δε της Θείας Λειτουργίας του έλεγε να μένη στον μικρό διάδρομο, έξω από τον Ναό, και από

εκεί να λήη το Κύριε, ελήσαν, για να νιώθη τελείως μόνος του και να κινήται άνετα στην προσευχή του. Όταν έφθανε στο Χερουβικό, ο Παπα -Τυχών ηρπάζετο είκοσι έως τριάντα λεπτά, και ο ψάλτης θα έπρεπε να επαναλάβη πολλές φορές το Χερουβικό, μέχρι να ακούση τις περπατησιές του στην Μεγάλη Είσοδο. “Όταν τον ρωτούσα μετά στο τέλος «τι βλέπεις, Γέροντα», εκείνος μου απαντούσε:

-Τα Χερουβείμ και Σεραφείμ δοξολογούν τον Θεό.

Έλεγε επίσης στην συνέχεια:

- Έμενα μετά από μισή ώρα με κατεβάζει ο φύλακας μου Άγγελος και τότε συνεχίζω την Θεία Λειτουργία.

Κάποτε, τον είχε επισκεφθή ο π. Θεόκλητος ο Διονυσιάτης. Επειδή ή πόρτα του Παπα - Τύχωνα ήταν κλειστή, και από τον Ναό ακούγονταν γλυκιές ψαλμωδίες, δεν θέλησε να ενόχληση με το χτύπημα της πόρτας, αλλά περίμενε να τελειώσουν, γιατί νόμιζε ότι βρίσκονται στο «Κοινωνικό». Σε λίγο βγαίνει ο Παπα - Τυχών και ανοίγει την πόρτα. Όταν μπήκε ο π. Θεόκλητος, δεν βρήκε κανέναν άλλον εκτός από τον Παπα - Τύχωνα. Τότε κατάλαβε ότι οι ψαλμωδίες εκείνες ήταν Αγγελικές.

Στα γεράματα του πια, επειδή έτρεμαν τα πόδια του, έρχονταν συνήθως και λειτουργούσαν ο Παπα - Μάξιμος και ο Παπα - Αγαθάγγελος, οι Ιβηρίτες, πού ήταν πιο κοντά, και του άφηναν και Άγιον Άρτο, γιατί κοινωνούσε κάθε μέρα. Φυσικά, ήταν προετοιμασμένος κάθε μέρα με την αγία του ζωή.

Για τον Παπα - Τύχωνα όλες σχεδόν οι ημέρες του χρόνου ήταν Διακαινήσιμες, και ζούσε πάντα την Πασχαλινή χαρά. Συνέχεια άκουγε κανείς από το στόμα του το Δόξα σοι ο Θεός, Δόξα σοι ο Θεός. Αυτό συνιστούσε και σε όλους: να λέμε το Δόξα σοι ο Θεός, όχι μόνο όταν περνάμε καλά, αλλά και όταν περνάμε δοκιμασίες, γιατί και τις δοκιμασίες τις επιτρέπει ο Θεός για φάρμακα της ψυχής.

Πολύ πονούσε για τις ψυχές πού υπέφεραν στο άθεο καθεστώς της Ρωσίας. Μου έλεγε με δακρυσμένα μάτια:

-Παιδί μου, η Ρωσία έχει ακόμη κανόνα από τον Θεό' θα πέραση όμως.

Για τον εαυτό του ό Γέροντας δεν νοιαζόταν καθόλου ούτε και φοβόταν, γιατί είχε πολύ φόβο Θεού (θεία συστολή) και ευλάβεια. Επειδή αγωνιζόταν και με πολλή ταπείνωση, δεν διέτρεχε ούτε τον πνευματικό κίνδυνο της πτώσεως. Επομένως, πώς να φοβηθή και τι να φοβηθή; Τους δαίμονες, πού τρέμουν από τον ταπεινό άνθρωπο, ή τον θάνατο, πού συνέχεια τον μελετούσε και ετοιμαζόταν χαρούμενος γι' αυτόν; Μάλιστα, είχε ανοίξει και τον τάφο του μόνος του, για να είναι έτοιμος, και έμπηξε και τον Σταυρό, πού και αυτόν τον είχε κάνει ο ίδιος, και έγραψε τα εξής, αφού είχε προαισθανθή τον θάνατο του: «Αμαρτωλός Τυχών, Ιερομόναχος, 60 χρόνια στο Άγιον Όρος. Δόξα σοι ο Θεός».

Πάντα με το Δόξα σοι ο Θεός θα άρχιζε και με το Δόξα σοι ο Θεός θα τελείωνε ο Γέροντας. Είχε συμφιλιωθή πια με τον Θεό, γι' αυτό χρησιμοποιούσε περισσότερο

το Δόξα σοι ο Θεός παρά το Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησον με. Κινείτο, όπως είδαμε, στον θείο χώρο, αφού λάμβανε μέρος και στην ουράνια δοξολογία με τους Αγίους Αγγέλους την ώρα της Θείας Λειτουργίας.

Επειδή είχε ανάψει πια η φλόγα του θείου έρωτος μέσα στην καρδιά του, γι' αυτό και δεν τον συγκινούσαν τα μάταια πράγματα, όπως ανέφερα. Το κελλί του ήταν και αυτό μικρό. Είχε ένα τραπεζάκι πού ακουμπούσε εικόνες, καθώς και το ακοίμητο κανδήλι και το θυμιατήρι. Δίπλα είχε το Αγγελικό του Σχήμα και το τριμμένο του ράσο. Από την άλλη πλευρά του τοίχου είχε τον Εσταυρωμένο και σε μια άκρη είχε τρεις σανίδες για κρεβάτι με μια κουρελιασμένη κουβέρτα απλωμένη για στρώμα. Για σκέπασμα είχε ένα παλιό πάπλωμα με τα βαμβάκια απ' έξω, από το οποίο έπαιρναν και τα ποντίκια βαμβάκι, για να κάνουν τις φωλιές τους. Επάνω στο δήτην μαξιλάρι του είχε το Ευαγγέλιο και ένα βιβλίο με ομιλίες του Αγίου Χρυσοστόμου. Το δε πάτωμα του κελλιού του ήταν μεν από σανίδες, αλλά φαινόταν σαν σουβαντισμένο, επειδή δεν σκούπιζε ποτέ, και οι λάσπες, πού έμπαιναν από έξω, με τα γένια και τα μαλλιά, πού έπεφταν κάτω χρόνια ολόκληρα, είχαν σχηματίσει κανονικό σουβά.

Ο Παπα – Τυχών δεν έδινε καμιά σημασία στο καθάρισμα του κελλιού του αλλά στο καθάρισμα της ψυχής του, γι' αυτό και κατόρθωσε να γίνη δοχείο της Χάριτος του Θεού. Συνέχεια έπλενε την ψυχή του με τα πολλά του δάκρυα και χρησιμοποιούσε χονδρά προσόψια, επειδή τα συνηθισμένα μανδήλια δεν τον εξυπηρετούσαν.

Είχε φθάσει σε μεγάλη κατάσταση πνευματική ο Γέροντας! Η ψυχή του είχε γίνει πολύ ευαίσθητη, αλλά, για να βρίσκεται ο νους του συνέχεια στον Θεό, είχε φθάσει και σε αναισθησία σωματική. Αφού δεν αισθανόταν πια καμιά ενόχληση από τις μύγες, τα κουνούπια και τους ψύλλους, πού είχε χιλιάδες. Το κορμί του ήταν κατατρυπημένο και τα ρούχα του γεμάτα από κόκκινα στίγματα. Μου λέει ο λογισμός μου ότι και με τις σύριγγες να του τραβούσαν το αίμα του τα ζουζούνια, πάλι δεν θα το αισθανόταν. Μέσα στο κελλί του κυκλοφορούσαν όλα ελεύθερα, από ζουζούνια μέχρι ποντίκια.

Κάποτε του είπε ένας Μοναχός, επειδή έβλεπε τα ποντίκια να χοροπηδούν:

-Γέροντα, θέλεις να σου φέρω μια γάτα; Εκείνος απήντησε:

- Όχι, παιδί μου. Εγώ έχω μια γάτα, μιάμιση φορά μεγαλύτερη από την γάτα. Έρχεται εδώ, την ταΐζω, την χαϊδεύω, και μετά πηγαίνει στην καλύβα της κάτω στο λάκκο και ησυχάζει.

Ήταν μια αλεπού, ή οποία επισκεπτόταν τον Γέροντα τακτικά, σαν καλός γείτονας. Είχε επίσης και μία αγριόχοιρο, πού γεννούσε κάθε χρόνο κοντά στο φράχτη του κήπου του, για να την προστατεύη ο Γέροντας. “Όταν έβλεπε κυνηγούς να περνούν από την περιοχή του, τους έλεγε ο Παπα – Τυχών:

- Παιδιά μου, εδώ δεν υπάρχουν μεγάλα γουρούνια.

Φύγετε.

Οι κυνηγοί νόμιζαν ότι δεν υπάρχουν αγριόχοιροι στην περιοχή του και έφευγαν.

Ο άγιος Γέροντας σαν καλός πατέρας τους μεν ανθρώπους έτρεφε πνευματικά, τα δε μεγάλα άγρια ζώα τα ταΐζε από την λίγη τροφή πού είχε και τα χόρταινε περισσότερο από την πολλή του αγάπη, και τα μικρά ζουζούνια τ' αφήνε να θηλάζουν από το λίγο του αίμα.

Είχε γερή κράση ο Γέροντας, αλλά από την πολλή άσκηση είχε έξαντληθή. “Όταν τον ρωτούσε κανείς «τι κάνεις, Γέροντα, είσαι καλά», απαντούσε:

– Δόξα σοι ο Θεός, καλά είμαι, παιδί μου. Εγώ δεν είμαι άρρωστος, αλλά αδυναμία έχω.

Πολύ στενοχωριόταν, όταν έβλεπε καλοθρεμμένο νέο, και περισσότερο, όταν έβλεπε καλοθρεμμένο Καλόγηρο, επειδή δεν ταιριάζουν τα παχιά με το Αγγελικό Σχήμα.

Μια μέρα τον επισκέφτηκε ένας λαϊκός πολύ χονδρός και του λέει:

– Γέροντα, έχω πόλεμο σαρκικό με βρώμικους λογισμούς, πού δεν μ' αφήνουν καθόλου να ησυχάσω.

Ο Παπα – Τυχών του είπε:

– Εάν, παιδί μου, εσύ θα κάνης υπακοή, με την Χάρη του Χρίστου εγώ θα σε κάνω Άγγελο. Να λες, παιδί μου, συνέχεια την ευχή, το Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με, και να περνάς όλες τις ήμερες με ψωμί και νερό, και το Σάββατο και την Κυριακή να τρως φαγητό με λίγο λάδι. Να κάνης και από εκατόν πενήντα μετάνοιες την νύκτα και να διαβάζης μετά την Παράκληση της Παναγίας και ένα κεφάλαιο από το Ευαγγέλιο και το Συναξάρι του Αγίου της ημέρας.

Μετά από έξι μήνες, πού τον ξαναεπισκέφτηκε, ο Γέροντας δεν μπόρεσε να τον γνωρίση, γιατί είχαν φύγει όλα τα περίσσια παχιά, και με ευκολία πια χωρούσε από την στενή πόρτα του Ναού του. Ο Γέροντας τον ρώτησε:

– Πώς περνάς τώρα, παιδί μου; Και εκείνος απήντησε:

– Τώρα νιώθω πραγματικά σαν Άγγελος, γιατί δεν έχω ούτε σαρκικές ενοχλήσεις ούτε και βρώμικους λογισμούς και αισθάνομαι πολύ ελαφρός, πού έφυγαν τα πάχυ.

Με τέτοιες πρακτικές συμβουλές νουθετούσε τους ανθρώπους πού του ζητούσαν βοήθεια. Έκτος, φυσικά, από την μεγάλη πείρα πού είχε αποκτήσει, είχε λάβει και θείο φωτισμό από τους μεγάλους ασκητικούς του αγώνες. Μετά από τις νουθεσίες του επακολουθούσαν οι προσευχές του, πού τις αισθάνονταν οι επισκέπτες έντονα, όταν έφευγαν.

Το πετραχήλι σχεδόν ποτέ δεν το έβγαζε, γιατί πολλές φορές το σήκωνε από τον έναν άνθρωπο και το άπλωνε στον άλλον και έπαιρνε τις αμαρτίες από τους συνανθρώπους του και τους ξαλάφρωνε με το Μυστήριο της θείας Έξομολογήσεως. Τις εξομολογήσεις, πού του έκαναν οι άνθρωποι, τις ξεχνούσε αμέσως και έτσι έβλεπε όλους τους ανθρώπους πάντοτε καλούς και όλο καλούς

λογισμούς είχε για όλους, γιατί είχε εξαγνισθή πια η καρδιά του και ο νους του. Κάποτε τον είχε ρωτήσει ένας Ηγούμενος: -Γέροντα, ποιος αδελφός είναι πιο καθαρός μέσα στο Κοινόβιο;

Ο Παπα - Τυχών απήντησε:

- Άγιε Καθηγούμενε, όλοι οι αδελφοί είναι καθαροί. Ποτέ δεν πλήγωνε άνθρωπο, αλλά του θεράπευε τα

τραύματα με το βάλσαμο της αγάπης του Χρίστου. Έλεγε στην πονεμένη ψυχή:

- Παιδί μου, εσένα ο Χριστός σε αγαπάει, σε συγχώρεσε. Ο Χριστός αγαπάει περισσότερο τους αμαρτωλούς πού μετανοούν και ζουν με ταπείνωση.

Πάντα τόνιζε την ταπείνωση και έλεγε χαρακτηριστικά:

- Ένας ταπεινός άνθρωπος έχει περισσότερη Χάρη από πολλούς ανθρώπους. Κάθε πρωί ο Θεός ευλογεί τον κόσμο με το ένα χέρι, άλλ' όταν ιδή κανέναν ταπεινό άνθρωπο, τον ευλογεί με τα δυο Του χέρια. Πά-πά-πά, παιδί μου! εκείνος πού έχει μεγαλύτερη ταπείνωση, είναι ο μεγαλύτερος από όλους.

Επίσης, έλεγε γι' αυτούς πού παρθενεύουν πώς πρέπει να έχουν και ταπείνωση, γιατί αλλιώς δεν σώζονται μόνο με την παρθενία, διότι ή κόλαση είναι γεμάτη και από υπερήφανους παρθένους.

- Όταν καυχάται κανείς ότι είναι παρθένος - έλεγε -θα του πή ο Χριστός: «Επειδή δεν έχεις και ταπείνωση, πήγαινε στην κόλαση». Ενώ σ' εκείνον πού ήταν αμαρτωλός και μετανόησε και ζή ταπεινά με συντριβή καρδιάς και ομολογεί ότι είναι αμαρτωλός, θα του πή ο Χριστός: «Έλα, παιδί μου, εδώ στον γλυκό Παράδεισο».

Έκτος από την ταπείνωση και την μετάνοια τόνιζε πολύ την μελέτη του Θεού, δηλαδή ο νους του ανθρώπου να γυρίζει συνέχεια γύρω από τον Θεό. Επίσης, τόνιζε την μελέτη της Αγίας Γραφής και των Αγίων Πατέρων: Ευεργετινό, Φιλοκαλία, Άγιο Χρυσόστομο, Μέγα Βασίλειο, Γρηγόριο Θεολόγο, Άγιο Μάξιμο, Συμεών Νέο Θεολόγο, Άββά Μακάριο και Άββά Ισαάκ. «Η μελέτη, έλεγε ο Γέροντας, θερμαίνει και την ψυχή, καθαρίζει και τον νου και έτσι ασκείται με προθυμία ο άνθρωπος και αποκτάει αρετές, ενώ, όταν δεν ασκείται, αποκτάει πάθη».

Μια μέρα με ρώτησε:

- Εσύ, παιδί μου, τι βιβλία διαβάζεις; Του απήντησα:

-Άββα Ισαάκ.

- Πά-πά-πά, παιδί μου! αυτός ο Άγιος είναι μεγάλος! Ούτε έναν ψύλλο δεν σκότωνε ο Άββας Ισαάκ.

Ήθελε με αυτό πού είπε να τονίση την μεγάλη πνευματική ευαισθησία του Αγίου.

Ο Πάπα - Τυχών προσπαθούσε να μιμηθή τον Άγιο Ισαάκ, όχι μόνο στο ησυχαστικό του πνεύμα αλλά και στην ευαισθησία της πνευματικής του αρχοντιάς, και δεν επιβάρυνε κανέναν άνθρωπο. Έλεγε στους Μοναχούς ότι πρέπει να ζουν ασκητικά, για να ελευθερωθούν από τις μέριμνες, και όχι να δουλεύουν σαν εργάτες και να

τρώνε σαν κοσμικοί. Γιατί το έργο του Μονάχου είναι οι μετάνοιες, οι νηστείες, οι προσευχές, όχι μόνο για τον εαυτό του αλλά και για όλο τον κόσμο, ζωντανούς και πεθαμένους, και λίγη δουλειά για τα απαραίτητα, για να μην επιβαρύνει τους άλλους, διότι με την πολλή δουλειά και μέριμνα ξεχνάει κανείς τον Θεό. Έλεγε χαρακτηριστικά:

– Ό Φαραώ έδινε πολλή δουλειά και πολύ φαγητό στον λαό του Ισραήλ, για να ξεχάσουν τον Θεό.

Πριν αρχίσει τις συμβουλές του ο Γέροντας, είχε τυπικό να κάνει πρώτα προσευχή, να επικαλεσθή το “Άγιο Πνεύμα, για να τον φώτιση, και αυτό συνιστούσε και στους άλλους. Έλεγε: «Ο Θεός άφησε το Άγιο Πνεύμα, για να μας φωτίζη. Αυτό είναι νοικοκύρης. Γι’ αυτό και ή Εκκλησία μας αρχίζει με το Βασιλεύ Ουράνιε, Παράκλητε, το Πνεύμα της αληθείας». Ενώ έλεγε αυτά για το Άγιο Πνεύμα, αλλοιωνόταν το πρόσωπο του, και πολλοί ευλαβείς άνθρωποι την έβλεπαν αυτή την αλλοίωση.

Μερικοί τον τραβούσαν και καμιά φωτογραφία κρυφά. Άλλοι του ζητούσαν ευλογία για να τον φωτογραφίσουν, και αυτός το δεχόταν απλά. Σηκωνόταν αμέσως, πήγαινε στο Ναό και φορούσε το Αγγελικό του Σχήμα. Έπαιρνε και τον Σταυρό στο ένα χέρι και με το άλλο ξέπλεκε την μεγάλη του γενειάδα, την οποία έδενε κότσο, και φαινόταν πράγματι σαν τον Πατριάρχη Αβραάμ, ιδίως στα υστερνά του, πού είχε γίνει ολόλευκος πια εσωτερικά και εξωτερικά. Αφού λοιπόν ετοιμαζόταν, στεκόταν κάτω από την ελιά, για να τον φωτογραφίσουν, και έπαιρνε μια στάση μικρού παιδιού. Είχε ωριμάσει πια πνευματικά και είχε γίνει σαν μικρό παιδί, όπως μας συνιστά ο Χριστός να γίνουμε σαν τα άκακα παιδιά.

Οι Πατέρες πού τον συμβουλευόνταν, στα γεράματα του τον επισκέπτονταν πιο τακτικά, για να του προσφέρουν καμιά βοήθεια, και τον ρωτούσαν:

– Γέροντα, μήπως θέλεις να σου κόψουμε ξύλα; Εκείνος απαντούσε:

– Κάνετε υπομονή, εάν δεν πεθάνω το καλοκαίρι, να μου κόψετε ξύλα για τον χειμώνα.

Το 1968 είχε προαισθανθή πια τον θάνατο του, γιατί συνέχεια ανέφερε για τον θάνατο. Τον είχαν εγκαταλείψει και οι λίγες σωματικές του δυνάμεις. Μετά της Παναγίας(τον Δεκαπενταύγουστο) είχε πέσει στο κρεβάτι και έπινε μόνο νερό, γιατί καιγόταν εσωτερικά. Παρόλο πού βρισκόταν σ’ αυτή την κατάσταση, πάλι δεν ήθελε να μένη άνθρωπος κοντά του, για να μη τον περισπά στην αδιάλειπτη προσευχή του.

Όταν είχε πλησιάσει η τελευταία εβδομάδα της ζωής του επί της γης, τότε μου είπε να καθίσω κοντά του, γιατί θα αποχωριζόμασταν πια, αφού θα έφευγε εκείνος για την αληθινή ζωή. Ακόμη και αυτές τις δέκα ημέρες δεν με άφηνε να μένω συνέχεια κοντά του, αλλά μου έλεγε να πηγαίνω στο διπλανό κελλάκι, για να προσεύχωμαι κι εγώ μετά από την μικρή βοήθεια πού του πρόσφερα. Φυσικά, δεν

είχα τα απαιτούμενα για να τον ανακουφίσω όσο έπρεπε, αλλά, επειδή δεν είχε ανακουφισθή ποτέ το ταλαιπωρημένο του σώμα, και ή ελάχιστη βοήθεια του φαινόταν πολύ μεγάλη.

Μια μέρα, είχα οικονομήσει δύο λεμόνια και του έκανα μια λεμονάδα. Μόλις ήπιε λίγο δροσίστηκε και με κοιτούσε παράξενα.

-Πά-πά-πά, παιδί μου! αυτό το νερό είναι πολύ καλό! Που το βρήκες; Ο Χριστός να σου δώσει σαράντα χρυσά στεφάνια.

Φαίνεται δεν είχε πιή ποτέ λεμονάδα ή είχε πιή, όταν ήταν πολύ μικρός, και είχε ξεχάσει την γεύση της.

Επειδή ήταν ακίνητος πια στο κρεβάτι, γιατί είχε παραδώσει σ' αυτό τις λίγες του σωματικές δυνάμεις και δεν μπορούσε να σηκωθεί να πάη στο Ναό του Τιμίου Σταυρού, όπου λειτουργούσε με ευλάβεια χρόνια ολόκληρα, μου ζήτησε να του φέρω τον Σταυρό από την Αγία Τράπεζα για παρηγοριά. Όταν είδε τον Σταυρό, γυάλισαν τα μάτια του και, αφού τον ασπάσθηκε με ευλάβεια, τον κρατούσε σφιχτά στο χέρι του με όλη την δύναμη πού του είχε απομείνει. Είχα δέσει και ένα κλωνάρι βασιλικό στον Σταυρό και του έλεγα:

-Μυρίζει καλά, Γέροντα; Εκείνος μου απαντούσε:

- Ο Παράδεισος, παιδί μου, μυρίζει πολύ καλύτερα.

Μια μέρα από εκείνες τις τελευταίες του, είχα βγει έξω, για να του φέρω λίγο νερό. Όταν άνοιξα μετά και μπήκα στο κελλί του, με κοιτούσε παράξενα και μου λέγει:

- Εσύ, ο Άγιος Σέργιος είσαι;

- Όχι, Γέροντα, είμαι ο Παΐσιος.

-Τώρα, παιδί μου, ήταν εδώ ή Παναγία, ο Άγιος Σέργιος και ο Άγιος Σεραφείμ. Που πήγαν; Κατάλαβα ότι κάτι γίνεται και τον ρώτησα:

- Τι σου είπε ή Παναγία;

-Θα πέραση η Πανήγυρη και μετά θα με πάρη.

Ήταν απόγευμα, παραμονή του Γενεθλίου της Θεοτόκου, 7 Σεπτεμβρίου του 1968 και μετά από τρεις ημέρες, στις 10 Σεπτεμβρίου, αναπαύθηκε εν Κυρίω.

Την προτελευταία ημέρα μου είχε πει ο Γέροντας:

- Αύριο θα πεθάνω και θέλω να μη κοιμηθής, για να σε ευλογήσω.

Εγώ τον λυπόμουνα εκείνο το βράδυ, πού κουραζόταν, γιατί συνέχεια τρεις ώρες είχε τα χέρια του επάνω στο κεφάλι μου, με ευλογούσε και με ασπαζόταν για τελευταία φορά. Για να έκφραση και την ευγνωμοσύνη του για το λίγο νερό πού του είχα δώσει στα τελευταία του, μου έλεγε:

- Γλυκό μου Παΐσιο, εμείς, παιδί μου, θα έχουμε αγάπη εις αιώνας αιώνων, η αγάπη είναι ακριβή η δική μας. Εσύ θα κάνης ευχή από εδώ, και εγώ θα κάνω από τον Ουρανό. Πιστεύω ότι θα με ελεήσει ο Θεός, γιατί εξήντα χρόνια, παιδί μου, Καλόγηρος, συνέχεια έλεγα Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με.

Έλεγε επίσης:

- Εγώ θα λειτουργώ πια στον Παράδεισο. Εσύ να κάνης ευχή από εδώ, και εγώ θα έρχωμαι κάθε χρόνο να σε βλέπω. Εάν εσύ θα καθήσης στο Κελλί αυτό, εγώ θα έχω χαρά, αλλά όπως ο Θεός θέλει, παιδί μου. Σου έχω και κουμπάνια, για τρία χρόνια κονσέρβες, και μου έδειχνε, δίπλα, έξι μικρά κουτιά σαρδέλες και αλλά τέσσερα κουτιά καλαμάρια, πού τα είχε φέρει κάποιος από καιρό, και έμειναν στην ίδια θέση, όπου τα είχε αφήσει ο επισκέπτης τότε. (Για μένα αυτές οι κονσέρβες δεν έφθαναν ούτε για μια εβδομάδα).

Ξανά επανελάμβανε ο Γέροντας:

- Εμείς, παιδί μου, θα έχουμε ακριβή αγάπη εις αιώνας αιώνων, και θα έρχωμαι κάθε χρόνο να σε βλέπω, και τα μάτια του έτρεχαν δάκρυα συνέχεια.

Είναι αλήθεια ότι εκείνες οι δέκα τελευταίες ημέρες πού παρέμεινα κοντά του, ήταν η μεγαλύτερη ευλογία του Θεού για μένα, γιατί βοηθήθηκα περισσότερο από κάθε άλλη φορά, Αφού μου δόθηκε η ευκαιρία να τον ζήσω λίγο από κοντά και να τον γνωρίσω καλύτερα. Αυτό πού μου έκανε μεγαλύτερη εντύπωση ήταν το πόσο στα ζεστα είχε πάρει το θέμα της σωτηρίας της ψυχής! Δίπλα από το κρεβάτι του είχε έτοιμες επιστολές, για να τις ταχυδρομήσω, μόλις πεθάνη, σε γνωστούς του Επισκόπους, για να τον μνημονεύουν. Επίσης μου έδωσε εντολή να φέρω Επίσκοπο να τον διάβαση στον τάφο και να τον αφήσω εκεί - να μη του κάνω την εκταφή - μέχρι την Δευτέρα Παρουσία του Χρίστου.

Είχα ειδοποιήσει εν τω μεταξύ στο Μοναστήρι ότι είναι πια στα τελευταία του ο Παπα - Τυχών, και ήρθε ο Πατήρ Βασίλειος, για να τον ετοιμάσουμε. Έβλεπες πια σιγά - σιγά να σβήνη ο Γέροντας, σαν το κανδήλι, πού τελειώνει το λάδι από την κούπα και μένει λίγο στο φυτίλι, και κάνει τις τελευταίες του αναλαμπές.

Έτσι μας έφυγε η αγιασμένη του ψυχή και μας άφησε το σώμα του και ένα μεγάλο κενό. Τον ετοιμάσαμε οι δυο μας και ειδοποιήσαμε το πρωί και τους άλλους Πατέρες, και του διάβασαν την νεκρώσιμη ακολουθία οι γνωστοί του Ιερείς με ευλάβεια. Μας άφησε πόνο, φυσικά, στις ψυχές μας με τον αποχωρισμό του, γιατί η παρουσία του έπαιρνε πόνο και σκορπούσε παρηγοριά. Τώρα πια ο Γέροντας θα μας επισκέπτεται εκείνος από τον Ουρανό και θα μας βοηθά περισσότερο. Άλλωστε, το είχε ύποσχεθη ο ίδιος: «Εγώ θα έρχωμαι κάθε χρόνο να σε βλέπω».

Πέρασαν τρία χρόνια ολόκληρα, χωρίς να μου παρουσιασθή, και αυτό με έβαλε σε λογισμούς: «μήπως έσφαλα σε κάτι;» Μετά από τρία χρόνια μου έκανε την πρώτη του επίσκεψη. Εάν εννοούσε ο Γέροντας ότι το «...κάθε χρόνο» θα άρχιζε μετά από τα τρία χρόνια, αυτό με παρηγορεί, γιατί έτσι δεν ήμουν εγώ αίτια σ' αυτό το θέμα. Ή πρώτη λοιπόν φορά ήταν στις 10 Σεπτεμβρίου 1971, βράδυ, μετά το μεσονύκτιο. Ενώ έλεγα την ευχή, βλέπω ξαφνικά τον Γέροντα να μπαίνει στο κελλί! Πετάχτηκα και του έπιασα τα πόδια και τα φιλούσα με ευλάβεια. Δεν κατάλαβα όμως πώς ξεγαντζώθηκε από τα χέρια μου και, καθώς έφευγε, τον είδα να μπαίνει στο Ναό,

και εξαφανίστηκε. Φυσικά, τα χάνει κανείς εκείνη την ώρα, όταν συμβαίνουν τέτοια γεγονότα. Ούτε και μπορεί να τα εξήγηση αυτά με την λογική, γι' αυτό και λέγονται θαύματα. Άναψα αμέσως το κερί, γιατί μόνο το κανδήλι είχα αναμμένο, όταν συνέβη αυτό, για να σημειώσω στο ημερολόγιο την ημέρα αυτή πού μου είχε παρουσιασθή ό Γέροντας, για να το θυμάμαι. "Όταν είδα ότι ήταν ή ημέρα πού είχε κοιμηθή ό Γέροντας (10η Σεπτεμβρίου), πολύ λυπήθηκα και ελέγχθηκα, πού μου πέρασε τελείως απαρατήρητη εκείνη η ημέρα. Πιστεύω να με συγχώρησε ο καλός Πατέρας, γιατί εκείνη την ημέρα, από το φώτισμα το ηλιοβασίλεμα, είχα επισκέπτες στο Καλύβι και είχα κουρασθή και ζαλιστή και ξεχάστηκα τελείως. Αλλιώς, κάτι θα έκανα για να βοηθηθώ ο ίδιος και να δώσω λίγη χαρά στον Γέροντα με ολονύκτια προσευχή.

Δεν ξέρω εάν είχε παρουσιασθ σε άλλον, πριν από την πρώτη αυτή επίσκεψη πού μου έκανε. Στο Κελλί μου πάντως είχε παρουσιασθή και σ' έναν άγνωστο Μοναχό (πρώην Καρακαλληνό), στον Πατέρα Ανδρέα, ως έξης:

Είχε έρθει στο Κελλί μου, για να τον εξυπηρετήσω σε κάτι πού ήθελε. Φυσικά, ούτε με γνώριζε ούτε και εγώ τον γνώριζα. Περίμενε λοιπόν έξω από το Κελλί μου, κάτω από την ελιά, γιατί νόμιζε ότι απουσιάζω. Εγώ ήμουν μέσα στο εργαστήρι και δεν ακουγόμουν, γιατί βερνίκωνα εικονάκια. Όταν τελείωσα, έψαλα το Άγιος ο Θεός και! βγήκα έξω. Μόλις με είδε ο Πατήρ Ανδρέας, ξαφνιαστήκε και μου διηγήθηκε με θαυμασμό το έξης γεγονός:

«Ενώ περίμενα κάτω από την ελιά, είχαν κλείσει τα μάτια μου, αλλά τις αισθήσεις μου τις είχα. Βλέπω, λοιπόν, έναν Γέροντα να βγαίνει από εκείνα τα δενδρολίβανα και να μου λέη:

— Ποιόν περιμένεις;

Και εγώ του απήντησα:

-Τον Πατέρα Παΐσιο.

Ό Γέροντας μου είπε:

- Εδώ είναι, και έδειχνε με το δάκτυλο προς το κελλί.

Έκείνη την στιγμή πού έδειχνε, άκουσα να ψέλνης το Άγιος ο Θεός και βγήκες έξω. Αυτός, Πάτερ Παΐσιε, θα είναι κανένας Άγιος, γιατί τους καταλαβαίνω. Έχω ιδεί και άλλες φορές τέτοια!»

Τότε του διηγήθηκα μερικά για τον Γέροντα και του είπα ότι εκεί στα δενδρολίβανα είναι ο τάφος του. Είχα φυτέψει γύρω - γύρω δενδρολίβανα, τα όποια είχαν μεγαλώσει, και δεν διακρινόταν ο τάφος, για να μη πατιέται το Λείψανο του, μια πού μου έδωσε εντολή να μη του κάνω εκταφή.

Νομίζω ότι από τα λίγα αυτά πού ανέφερα και από τα λίγα πού έγραψα γύρω από την ζωή του σεβαστού Γέροντος, πολλά θα καταλάβουν όσοι έχουν εσωτερικά βιώματα. Φυσικά, όσοι ζούνε ταπεινά και στην αφάνεια μπορούν να καταλάβουν πόσο αδικούνται οι Άγιοι, με το να βλέπουμε μόνο τις εξωτερικές αρετές των

Αγίων – όσες δεν κρύβονται – και αυτές μόνο να γράφουμε, ενώ ο πνευματικός πλούτος των Αγίων μας είναι σχεδόν άγνωστος. Αυτά τα λίγα, συνήθως, πού έχουμε από τους Αγίους ή τους ξέφυγαν, διότι δεν μπόρεσαν να τα κρύψουν, ή τους ανάγκαζε η μεγάλη τους αγάπη να κάνουν αυτή την πνευματική ελεημοσύνη.

Φυσικά, μόνο ο Θεός γνωρίζει τα πνευματικά μέτρα των Αγίων. Ούτε και οι ίδιοι οι Άγιοι τα γνώριζαν, διότι οι Άγιοι μόνο τις αμαρτίες τους μετρούσαν και όχι τα πνευματικά τους μέτρα. Έχοντας λοιπόν ύπ' όψιν μου το άγιο αυτό τυπικό των Αγίων, πού δεν αναπαύονται στους ανθρώπινους επαίνους, προσπάθησα να περιοριστώ στα απαραίτητα γεγονότα.

Πιστεύω ότι είναι ευχαριστημένος και ο Παπα – Τυχών και δεν θα παραπονεθή, όπως παραπονέθηκε σ' αυτόν ο φίλος του Γερο – Σιλουανός, όταν είχε γράψει για πρώτη φορά τον Βίο του ο Πατήρ Σωφρόνιος. Είχε παρουσιασθή τότε ο Γερο – Σιλουανός στον Παπα – Τύχωνα και του είπε:

-Αυτός ο ευλογημένος Πατήρ Σωφρόνιος πολλά εγκώμια μου έγραψε, δεν το ήθελα.

Γι' αυτό φυσικά είναι και Άγιοι. Επειδή απέφευγαν την ανθρώπινη δόξα, τους δόξασε ο Θεός.

Οι ευχές του Παπα – Τύχωνα και όλων των γνωστών και αγνώστων Αγίων να μας βοηθάνε στα δύσκολα χρόνια πού περνάμε. Αμήν.

Από το βιβλίο «ΑΓΙΟΡΕΙΤΑΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΚΑΙ ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΑ» του Γέροντος Παισίου Αγιορείτου

Πηγή:gerontas.gr